

RODERICH BENEDIX

JUMALAN KIITOS, PÖYTÄ
ON KATETTU:
HUVINÄYTELMÄ
YHDESSÄ NÄYTÖKSESSÄ

Roderich Benedix

**Jumalan kiitos, pöytä on katettu:
Huvinäytelmä yhdessä näytöksessä**

«Public Domain»

Benedix R.

Jumalan kiitos, pöytä on katettu: Huvinäytelmä yhdessä näytöksessä /
R. Benedix — «Public Domain»,

Содержание

JUMALAN KIITOS, PÖYTÄ ON KATETTU!	5
Конец ознакомительного фрагмента.	9

Roderich Benedix

Jumalan kiitos, pöytä on katettu: Huvinäytelmä yhdessä näytöksessä

JUMALAN KIITOS, PÖYTÄ ON KATETTU!

HENKILÖT:

Salokangas.

Katri, hänen vaimonsa.

Alfred, hänen vävynsä.

Emma, hänen tyttärensä.

Heikki, palveluksessa Alfredilla.

Liisa, |

Teatteri esittää ylellisesti sisustettua huonetta Alfredin kotona. Perä- ja sivuovia. Keskellä teatteria puoleksi katettu pöytä. Oikealla peräovesta pöytä, jolla on lasia, pulloja j.n.e. Vasemmalla kädellä 1: sen kulissin luona sohva ja ompelupöytä, jolla on soittokello ja kirjoja: vastapäätä pöytä ja sillä sanomalehtiä.

Ensimmäinen kohtaus.

Heikki. Liisa. (Heikki lopettaa pöydän kattamisen ja asettaa tuolit pöydän ympärille hyräellen erästä laulua).

LIISA (peräoven takana). Heikki, Heikki, avaa!

(Heikki avaa oven, Liisa tulee huoneeseen, kantaen kumpaisessakin kädessään ruoka-astiaa).

HEIKKI. Tule tänne, tahdon auttaa sinua!

(Ottaa yhden astian; samalla kuin Liisa asettaa toisen pöydälle, ottaa Heikki häntä vyötäisistä kiinni ja suutelee häntä poskelle).

LIISA. Hyi Heikki! Mitä tuo tuommoinen on? Ajattele, jos herra tulisi tänne!

HEIKKI. Voi, Liisaseni, muisku noin sivumennen maistaa kaikkein parhaimmalta!

LIISA. Mutta jos herra... Kuolisin häpeästä!

HEIKKI. No, mitenkä niin? Hänhän myöskin suutelee rouvaansa ... naimisissa kolme kuukautta olleet...

LIISA. Niin, rouvaansa, niin! Jos olisit mieheni...

HEIKKI (Huokailee ja syleilee Liisaa). Voi kuitenkin, ollapa niin pitkällä!

LIISA (Huoaten). Voi kuitenkin! (Rivakasti). Ajattele nyt pöydän kattamista.

(Heidän puuhatessa pöydän luona, näyttäytyy Alfred oikeanpuolisessa ovelta, johon hän pysähtyy kuuntelemaan).

Toinen kohtaus.

Entiset. Alfred.

LIISA. Herra appi ja rouva anoppi kai tulevat tänne aamuruoalle tänään?

HEIKKI. Iloitsemaan vastanaineiden onnesta... Hm, appia en ainakaan minä voi tuoda nähtäväksi.

LIISA. En minäkään.

HEIKKI. Eikö totta, siinä on kyllin, että meillä on toisemme.

(Tarkastaen katettua pöytää). Jumalan kiitos, pöytä on katettu!

LIISA. On!

HEIKKI. Mitä sinä sanoit?

LIISA. En mitään... Sanoin on.

HEIKKI. Se ei kelpaa, sinun on myös sanominen niin.

LIISA. Mitenkä?

HEIKKI. Jumalan kiitos, pöytä on katettu!

LIISA. Miksikä siten?

HEIKKI. Kun työ on lopussa, sanotaan: "Jumalan kiitos", että se on valmis.

LIISA. Miten hassua!

HEIKKI. Se ei ole hupsuttelemista eikä tyhmää puhetta. Kun hyvä Jumala oli luonut maailman ja näki, että kaikki oli hyvin, niin sanoi hänkin: Jumalan kiitos, maailma on valmis. Sentähden, näetkös, on sen sanominen hurskautta...

LIISA. Miten yksinkertainen sinä olet!

HEIKKI. (Ystävällisesti). Tule nyt tänne ja sano kuten minäkin:

"Jumalan kiitos, pöytä on katettu!"

LIISA. Sit' en tee!

HEIKKI. Minun tähteni!

LIISA. En tee.

HEIKKI (Tulistuu). Sinä et tee?

LIISA. En tee, en!

HEIKKI. Jospa pyytäisin sinua?

LIISA. Jos pyytäisit kymmenen kertaa, niin en sano sitä sittenkään.

HEIKKI (Uhkaillen), Liisa!

LIISA (Samoin). Heikki!

HEIKKI. Sinun täytyy sanoa se!

LIISA. Täytyykö minun?

HEIKKI (Vakavasti). Täytyy. Minä toivon sen.

LIISA. Uneksitko sinä, vai oletko kenties noussut univuoteeltasi takaperin?

HEIKKI. Elä laske pilaa. Täysi toteni on, että sinun on sanominen:

"Jumalan kiitos, pöytä on katettu!"

LIISA (Menee aivan lähelle häntä). Onko minun sanominen, täytyykö minun?

HEIKKI. Sinun on sanominen ja täytyy!

LIISA. Ei, silloin en lainkaan sano!

HEIKKI. Viimeisen kerran, tahdotko sanoa sen?

LIISA. En, en, en, ja tuhat kertaa en, vaikka vielä paljailla polvillasi edessäni olisit.

HEIKKI. Sepähän nähtänee!

LIISA (Ärtyneenä, kädet puuskassa). Mikä nähtänee?

HEIKKI (Pikastuneena). Et tahdo taipua; kiellät yhtä tiukkaan?

LIISA. Kiellän, kuin kiellänkin.

HEIKKI. Siispä sinun on sanominen se!

(Tarttuu hänen ranteisiinsa ja puristaa niitä).

LIISA. Aih!

HEIKKI. Sano se!

LIISA, En, en! (Irroitaa itsensä, lyöpi häntä kädelle ja puhalttaa omiin käsiinsä). Ilkeää ihmistä, kun tuolla tavalla puristaa!

HEIKKI. Hyvä. Meidän välimme on rikki.

LIISA, Hyvästi!

HEIKKI. Niinpä menekin hii...

(Emma soittaa).

LIISA. Saamme sittemmin asiasta keskustella.

(Käy vasemmanpuoleiselle ovelle).

HEIKKI (Käypi perästä ja tarttuu, Liisan vielä ollessa ovelsa, hänen hameeseensa). Liisa!
"Jumalan kiitos, pöytä on katettu!"

LIISA (Raivoissaan). En sano!

(Menee sisään).

HEIKKI. Oi, itsepintaisuus! Sinä olet nimeltäsi vaimo. Rukoukset, uhkaukset, väkivalta, kaikki turhaan. Jos olisin ruhjonut hänet kuoliaaksi, ei hän siltäkään olisi sitä sanonut.

ALFRED (Tulee nauraen näyttämölle). Kyllä maar, sen minäkin uskon.

HEIKKI (Hämillään). Oi, herra on kuullut...

ALFRED. Osan teidän väittelystänne, niin. Tyttö on itsepintainen.

HEIKKI. Muutoin on hän niin kelvollinen ... en tiedä, mitä hän tänään on saanut päähänsä.

ALFRED, Niinpä, niin, kuka sen tietää voi, mitä naiset päissänsä säilyttävät... Mene nyt noutamaan pullo Madeiraa, appini juopi sitä mielellään lasillisen aamiaispöydässä.

HEIKKI (Itsekseen, mennessään). Hänen kumminkin on sanominen se!

ALFRED (Katsoo vasemmanpuoliseen oveen päin). Eiköhän hän vielä olisi pukineissaan? Aah, tuossa on hän?

Kolmas kohtaus.

Alfred. Emma.

EMMA. Hyvää huomenta, ukkoseni!

ALFRED (Syleilee häntä). Hyvä Emmani!

EMMA. Kuinka olet nukkunut, ystävänä?

ALFRED. Kuten onnellinen aina nukkuu, hyvin.

EMMA. Oletko todellakin onnellinen.

ALFRED. Ja sitä voit sinä kysyä? Etkö ole vaimoni?

EMMA. Imartelija. (Koomillisella totisuudella). Mutta sen pitää nyt taukooman. Olemme olleet naimisissa kolme kuukautta, ja sinun on nyt alkaminen olla herra talossasi, lopettaminen rakastajan osan näyttäminen.

ALFRED. Ja sitä sinä katsoisit hyväksi.

EMMA. Minun kai täytynee. Sanoohan koko maailma, että mies muuttaa luontoa ja tapoja naimisiin joutuessaan, ja minun lienee myöskin siihen tyytyminen. Kuta kauvemmin viivyttelet tätä muutosta sitä vaikeampaa on se minulle.

(Syleilee ja katsoo häntä rakkaasti silmiin).

ALFRED (Tosissaan). Milloinkaan en tule muuttamaan itseäni, rakas Emma!

Milloinkaan et tule huomaamaan mitään eroa siinä, miten on ja ollut on.

EMMA. Enkä minäkään milloinkaan tule antamaan sinulle syytä siihen.

ALFRED. Todellakin! Olet paras vaimo maailmassa! Täytät kaikki toivomukseni jo ennenkuin olen ennättänyt lausuakaan ne julki.

EMMA. Etkö sinä tee samoin?

ALFRED. Mitenkä voisin minä vastustaa silmiäsi, kun ne niin rakkaasti ovat minuun kiintyneet kun ne, kuten nytkin ... pyytävät suuteloita.

(Aikoo suudella häntä).

EMMA (Veitikkamaisesti). Hiljaa, hiljaa herraseni! Silmäni eivät mitenkään pyydä mitään suuteloita, ne kenties myöntävät ne.

ALFRED. Niinpä myönnä sitten.

EMMA (Syleilee häntä). Rakas Alfred.

ALFRED. Rakas Emmani!

EMMA (Istuu tekemään työtä vasemmanpuoleisen pöydän viereen).
Vanhempani viipyvät kauvan; heidän olisi pitänyt oleman jo täällä.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.